

et Arbejde. Det er ikke saaledes, at andre foreskrive, hvad Folk skulle have for deres Arbejde. Hvis det ærede Medlem skal hen og barberes, foreskriver Barberen ham Taksten — naa, det ærede Medlem bliver ikke barberet, men naar han skal klippes, foreskriver Frisøren ham Taksten for dette Arbejde, og det ærede Medlem kan ikke sige: Jeg vil kun give saa og saa meget, thi saa bliver han ganske simpelt ikke klippet. Det er ikke af Hensyn til Lægerne, at man ønsker, der skal være en Beskyttelse, det er af Hensyn til Publikum. Jeg tror ikke, at Lægerne selv i nogen Maade var bange for den fri Lægenæring, men naar man ikke er gaaet ind paa dette, er det udelukkende af Hensyn til Publikum, og det er en ganske fejl Opfattelse, naar man tror, at Lægerne ere imod den fri Lægenæring, fordi de saa bedre kunne foreskrive Publikum, hvilken Betaling de skulle have. Det er udelukkende sket i Publikums Interesse. Men naar man stadig taler om disse svimlende Lægehonorarer, vil jeg sige, at jeg tror ikke, der er noget andet Land i Verden, hvor Lægehonorarerne ere saa lave som i Danmark, og jeg tror ikke, der er nogen anden Stand i Danmark, der gør saa meget gratis Arbejde for Publikum som Lægerne. Jeg finder, der er noget vist upassende i at tale om den Maade, som Lægerne trække Publikum op paa. Det er tværtimod saaledes, at der er ingen andre Mennesker, af hvem man forlanger, at de skulle arbejde billigere, fordi en Mand er fattig, eller at de af den Grund skulle gøre Arbejde ganske gratis. Mig bekendt ere Lægerne den eneste Stand i Danmark, til hvem man stiller den Fordring, at de skulle indrette Betalingen for deres Arbejde efter Publikums Købeevne. Denne Fordring stiller man ikke til nogen som helst andre, selv om disse andre tjene uendelig meget mere. Derfor vil jeg sige særlig til det ærede Medlem fra Vordingborg, at naar han beklager sig saa meget over, at Lægehonoraret overstiger Statstilskuddet, skulde han gaa en anden Vej, han skulde ikke søge at faa Lægehonoraret sat ned, men at faa Statstilskuddet sat op.

Ellinger: Dette Forslag er fremsat i Aar ganske sikkert uden noget som helst Haab fra Forslagsstillernes Side om at faa det gennemført, saa det kan jo egentlig forudsættes, at den eneste positive Handling fra Folketingets Side vil blive Nedsættelsen af et Udvalg. Til dette give vi

selvfølgelig vor Tilslutning, og skulde Udvalget kunne udrette noget Arbejde, som kan sætte Frugt i et Resultat, kan det kun være godt. Men naar det ærede Medlem, som nylig talte (Rørdam), mente, at Udvalget maaske kunde ændre Sagen saaledes, at det behandlede Spørgsmaalet om en Revision af Sygekasseloven, er det dog alligevel en Opgave, der kræver en ret betydelig Tid og ganske sikkert en større Tid, end vi kunne faa i indeværende Samling. Da det som sagt kun er rent pro forma, at Sagen skal behandles her i indeværende Samling, skal jeg indskrænke mig til at udtale, at vi meget gerne ville være med til Nedsættelsen af et Udvalg og, for saa vidt der er Tale om, at dette skal udføre et Arbejde i den nys antydede Retning, ogsaa meget gerne ville deltage deri.

Sabroe: Det ærede Medlem, der nylig havde Ordet (Ellinger), brugte det Udtryk om det Forslag, som mit Parti har indbragt her i denne Sal, at det var pro forma, og fra anden Side er det sagt, at det var et rent og skært Agitationsforslag. Jeg vil sige, at dette Forslag burde fremkomme, ligegyldigt under hvilke Omstændigheder Rigsdagen samledes, thi paa enhver Tid af Aaret og ikke mindst paa nærværende Tid er der god Trang til en Lovgivning paa det omhandlede Omraade. Der gaar ikke en Dag hen, uden at der er Folk i dette Land, som paa Grund af Sygdom se sig tvungne til at henvende sig til det offentlige om Fattighjælp. Der gaar ikke en Dag hen, uden at Mænd, Kvinder og Børn lide Sult og Nød som Følge af, at Sygdom rammer deres Hjem. Og der er ikke ret mange af de syge, fattige Mennesker, som man kan bebrejde Mangel paa Ansvarfølelse. Jeg indrømmer, at saadanne Tilfælde gives, men de ere ikke mange. De fleste syge fattige Mennesker have Krav paa, at Samfundet viser dem den Deltagelse og Opmærksomhed, som de som Medlemmer af Samfundet have Krav paa. Samfundet er direkte interesseret i at stille de Helbredelsesmidler, hvorover det raader, til fri Disposition for de paagældende, uden at det betyder en Afknappning i deres borgerlige Rettigheder, og naar Familieforsørgeren er syg — Mand eller Kvinde —, have de vedkommende Ret til at kræve, at Samfundet skal træde til for at holde Hjemmet oppe under Sygdommen.

Jeg vil hævde, at Ansvarfølelsen blandt den arbejdende Befolkning aldrig